U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) A. A., b) A. A., c) nezl. V. A., d) Z. A.,** zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2018, č. j. 61 Az 3/2018 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Beaty Kaczynské **se určuje** částkou 12 366 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutími ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-569/ZA-ZA11-ZA17-2017 a č. j. OAM-568/ZA-ZA11-ZA17-2017, zamítlo žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 14. 6. 2018, č. j. 61 Az 3/2018 - 53.

III.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Krajský soud se podle stěžovatelů nedostatečně vypořádal s otázkou naplnění znaků hrozby vážné újmy pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatelé totiž uvedli, že mají obavy z návratu do Ázerbájdžánu, přičemž zejména u stěžovatelky b) tyto obavy pramení z chování její tchýně, se kterou sdíleli společnou domácnost v bytě o

velikosti 2 + 1. Ta stěžovatelku například tahala za vlasy, strhávala jí šátek během modliteb, pomlouvala ji a očerňovala nebo jí zakazovala stýkat se s vlastní matkou. Takové jednání podle stěžovatelů naplňovalo znaky domácího násilí, které může podle judikatury Nejvyššího správního soudu naplňovat znaky vážné újmy, přičemž vážná újma může hrozit také ze strany nestátních původců. S těmito důvody se však krajský soud vypořádal pouze stručně a nesprávně. Stěžovatelé mají nadto obavy, že po případném návratu do země původu budou postihováni coby neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Podle zprávy organizace Freedom House je totiž Ázerbájdžán nesvobodnou zemí, žalovaný se však touto otázkou nezabýval dostatečně a neopatřil si k tomu dostatečné podklady.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelé ve své argumentaci nevyložili žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Stěžovatelé v prvé řadě namítají, že jednání tchýně stěžovatelky b) představovalo hrozbu vážné újmy a odůvodňovalo přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatelé správně odkazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které může být vážnou újmou také domácí násilí (rozsudky ze dne 29. 7. 2009, č. j. 4 Azs 31/2009 - 93, a ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68); obecnější otázkou, za jakých podmínek mohou být soukromé osoby původci vážné újmy, se pak Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž opakovaně zabýval (viz např. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, usnesení ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, nebo rozsudek ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS).

Z této judikatury nicméně vyplývá, že soukromé osoby lze za původce hrozící vážné újmy považovat pouze tehdy, není-li stát schopen či ochoten před vážnou újmou poskytnout ochranu. Vzhledem k tomu, že naplnění této podmínky nebylo ze strany stěžovatelů ani tvrzeno, je zřejmé, že krajský soud posoudil tuto otázku v souladu s judikaturou.

[8] Stěžovatelé dále namítli, že žalovaný se s námitkou, že po případném návratu do země původu budou postihováni coby neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, náležitě nevypořádal a neopatřil si dostatečné podklady. K nedostatečnému množství relevantních podkladů se Nejvyšší správní soud obecně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Zde uvedl, jak mají podkladové materiály vypadat: „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Námitkou nedostatků v dokazování se pak Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS, kde uvedl, že: „[P]*okud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy nechť si každý střeží svá práva, proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*“ K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelé toliko opakují žalobní námitku, kterou krajský soud již vypořádal, a to aniž by se závěry krajského soudu podrobněji polemizovali. Krajský soud přitom náležitě přezkoumal podklady, které žalovaný použil, a konstatoval, že tyto vycházejí mimo jiné také z informací od Freedom House, na které stěžovatelé odkazují. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[10] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Stěžovatelům byla krajským soudem ustanovena advokátka podle § 35 odst. 9 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně stěžovatelů učinila ve věci jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé). Protože se však jednalo o společný úkon při zastupování čtyř osob, náleží zástupkyni ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2 480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem 9 920 Kč). Dále Nejvyšší správní soud přiznal

zástupkyni stěžovatelů náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, Nejvyšší správní soud dále zvýšil částku o 21 % odpovídající DPH. Celková částka 12 366 Kč bude k rukám advokátky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu